

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Trei lucruri nu înțeleg: o credință adogmatică, un creștinism nebisericesc, un creștinism fără nevoință.” – Sfântul Sofronie Saharov

Nr. 447 / 24 iulie 2022

SFÂNTUL
VASILE AL KINEȘMEI

1875 – 1945

† 31 IULIE

PERSEVERENȚA DUHOVNICEASCĂ

Adeseori părăsim lupta la jumătate, deoarece drumul către Hristos se dovedește a fi greu și plin de piedici: o mulțime de bariere, mormane de pietre, pante abrupte, desișuri de nepătruns. Unii încearcă să se lupte, dar peste tot, la orice pas, sunt greutăți și ispite. Elanul scade, de undeva apare și copleșește mintea gândul cumplit și trădător: „Mântuirea pentru noi e cu neputință... Am pierit!” Și oamenii fac cale întoarsă aproape cu nepăsare, renunțând să mai lupte în continuare.

Or, în viața duhovnicească a creștinului este nevoie mai mult decât oriunde de perseverență și de năzuință neabătută către un singur țel. Perseverența minuțioasă, zilnică, este aici mult mai importantă decât marile eforturi izolate ale voinței sau decât actele eroice. Aceasta este o regulă care se aplică deopotrivă în viața personală

și în cea socială. Entuziastul sclipitor, pasionat, ce se răcește repede, aduce în comunitatea creștină mai puțin folos decât ostenitorul smerit, care săvârșește lucrarea sa neabătat de seamă, dar cu perseverență.

De ce? Fiindcă viața duhovnicească a creștinului crește treptat, dezvoltându-se organic odată cu creșterea sufletească, și de aceea cere eforturi constante, neîntrerupte, îndelungate ale voinței. Eforturile excesive pot duce doar la o creștere a ei tensionată, artificială – sau, ca să folosim vocabularul medical, la o hipertrofie. Chiar dacă asta nu va omorî cu totul tinerii ei vlăstari, în orice caz va avea urmări foarte dăunătoare. Iată de ce îndrumătorii încercați interzic de obicei nevoițele excesive, de care adeseori se apucă călugării înfierbântați!

Dar cum să dezvolți în tine perseverența dacă n-o ai? Dacă vom cerceta felul de viață al sfinților nevoitori, vom descoperi trei condiții principale de care depindea continuitatea și perseverența lucrării lor duhovnicești. În primul rând, scopul unic. Toată viața lor era pătrunsă de năzuința spre un singur scop: Dumnezeu și mântuirea sufletului. În al doilea rând, deplina lepădare de sine și încredințare a propriei vieți voii lui Dumnezeu. În al treilea rând, odrasla celor două condiții de mai înainte: o răbdare uriașă.

Unicitatea scopului este consecința unicității centrului vieții. Când omul este pătruns pe de-a-ntregul de iubirea de Dumnezeu, când fiecare amănunt, cât de mărunț, al vieții lui este legat de gândul la Dumnezeu, când el simte întotdeauna în jurul său prezența lui Dumnezeu, Care este pretutindeni în chip nevăzut, atunci firește că Dumnezeu este centrul tuturor năzuințelor lui și fiecare faptă a lui e determinată de dorința de a plăcea lui Dumnezeu și de teama de a încălca poruncile Lui. Într-o formă desăvârșită, împlinită, această unicitate a centrului și a scopului o vedem, bineînțeles, la Domnul Iisus Hristos – acest ideal suprem al caracterului moral. Toată viața Lui și toată lucrarea Lui au fost pătrunse de gândul la Dumnezeu-Tatăl și de unicul scop al mântuirii omului ce pierdea. Oriunde propovăduia, orice spunea, tema fundamentală era întotdeauna Dumnezeu și mântuirea omenirii.

Atâta timp cât omul slujește la doi domni – și lui Dumnezeu, și mamonei –, adică atâta timp cât în slujirea lui Dumnezeu amestecă și năzuințe spre scopuri pământești, slujirea idolilor pământești, nu poate exista în el perseverență, fiindcă slujirile acestea sunt incompatibile, se contrazic una pe alta, și omul e silit să le alterneze în viața sa, înlocuindu-L pe Dumnezeu cu mamona și invers – iar asta face nestatornică și șovăielnică linia generală a purtării lui. Doar atunci

când în sufletul lui se formează un singur centru și un singur scop devine constantă orientarea lucrării lui și doar atunci poate să atingă mari reușite.

Cea de-a doua condiție a perseverenței în viața nevoitorilor creștini este deplina încredințare de sine voii lui Dumnezeu. Lucrul acesta pare ciudat la prima vedere. Când vorbim de perseverență, de obicei avem în vedere tocmai capacitatea și puterea de a stăruia în împlinirea propriilor dorințe, pe când aici se cere lepădare de voia proprie și supunere față de Dumnezeu. Oare aceste lucruri sunt compatibile?

Fără îndoială! În împlinirea poruncilor lui Dumnezeu poți fi la fel de perseverent ca în împlinirea propriilor dorințe, și chiar cu mult mai mult, căci în supunerea față de Dumnezeu voia omului găsește un reazem atât de puternic cum nu poate avea în lucrarea întemeiată pe voia proprie și pe autodeterminare. În mod subiectiv, acest reazem stă în aceea că cerințele legii dumnezeiești au pentru om o autoritate cu mult mai mare decât propriile lui dorințe. Oricât de mândru ar fi omul, sau înclinat să-și exagereze calitățile și valoarea, în adâncul sufletului tot nu poate să le dea o poziție atât de înaltă ca cea pe care o dă credinciosul lui Dumnezeu.

A treia condiție a perseverenței este răbdarea. Însemnătatea ei pentru nevoința creștină este cu totul limpede: ca să duci o luptă

neîntreruptă cu ispitele, să te îndreptezi mereu, cu încordare, pe ține însuși și să nu dai înapoi până în ultima clipă a vieții tale, să nu te lași de lucrul pe care l-ai început până când nu l-ai dus la capăt, trebuie să fii în stare să înduri bărbătește – în primul rând suferințele și lipsurile ce însoțesc întotdeauna nevoința creștină, iar în al doilea rând inevitabilele greșeli, căderi și nereușite, ce pot cu ușurință să slăbească descurajarea și să slăbească energia creștinului lipsit de experiență duhovnicească.

Tocmai capacitatea de a îndura suferințele și de a nu te lăsa tulburat de nereușite este forma pe care o îmbracă răbdarea creștină. Ea se dezvoltă în mod firesc din cele două condiții ale perseverenței pe care le-am arătat mai sus, adică din unicitatea scopului vieții și din supunerea față de Dumnezeu, iar fără acestea nu poate nimeni să atingă o treaptă înaltă. A răbda suferințele știind că acest lucru place lui Dumnezeu și a îndura nereușitele știind că ele sunt îngăduite de Dumnezeu spre educarea noastră în smerenie este incomparabil mai ușor decât atunci când nu înțelegi de ce și pentru cine este nevoie de aceasta.

Cel mai bine este să te gândești ce trebuie să faci, nu ce poți să atingi. Împlinește-ți conștiincios datoria și nu te îngriji prea mult de rezultate. Lasă cu încredere acest lucru în seama Domnului.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL

1927 - 2019

SĂ NE LUPTĂM ÎMPOTRIVA EGOISMULUI

Chiar și între soți, când se ivește scandalul? Când se iscă certurile? Când un egoism se opune celuilalt. Zice unul, zice celălalt, și se face foc și pulbere, și familia e aruncată în aer. Ce trebuie să facem în această situație? Când unul din ei vede că celălalt e înfuriat, să închidă gura, să se liniștească, să se roage pentru celălalt, și astfel pacea va reveni.

Ce face amiralul când vede valurile spumegând? Dacă începe să se lupte cu valurile, făcând pe viteazul, va distruge corabia. Ce face cel cu experiență? Oprește motorul și lasă corabia să meargă după cum o duc valurile. Și, când marea se liniștește, pornește încet motorul și astfel salvează și corabia și echipajul. De aceea e nevoie de înțelepciune când se întâmplă un

asemenea caz între două persoane egoiste; unul dintre ei trebuie să cugete, să oprească motorul, și încet-încet să meargă împreună cu valul, să lase egoismul și strigătele celuilalt să se sfârșească și, când acela se va liniști, vor găsi rezolvarea neînțelegerii.

Așa trebuie să facă soții în familie, și nu numai ei, ci în general oamenii din obște și din stat. Care este cauza certurilor, despărțirilor și divorțurilor? Egoismul... Când dragostea pleacă, pleacă și Dumnezeu.

Să ne luptăm împotriva egoismului înarmați cu rugăciunea. „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” să nu se oprească, dacă e posibil, zi și noapte. Când rugăciunea lipsește din suflet, acesta devine locaș al bolilor molipsitoare. E nevoie de luptă pentru a-L slăvi pe Dumnezeu în Sfânta Treime, și cu glasul și cu duhul.

Sursa: **Părintele Efrem Athonitul**, *Despre credință și mântuire*, Editura Bunavestire, Galați, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă <i>30 iulie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>31 iulie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 15, 1-7; Ev. Matei 9, 27-35; glas 6, voscr. 7 → Duminica a 7-a după Rusalii (<i>Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum</i>) → Înainte-prăznuirea Scoaterii Sfintei Cruci

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București